

Una fràgil línia divisòria

2009-01-30 17:30:23

Silke Scheuermann

La hora entre el perro y el lobo

Traducció de Moka Seco Reeg

Siruela, Madrid, 2008

Literatura freda, de l'estirp de la de [Kjell Askildsen](#), Elfriede Jelinek o [Peter Stamm](#). Literatura sense concessions per al lirisme, directa a l'estómac. Tan dura i tallant com el propi gel. Una manera d'escriure en què les coses s'expliquen quasi sense voler, sense donar-hi importància; amb una aparença, de vegades, frívola. En què es diu que la vida no té sentit amb el mateix to gris i impertorbable amb què es diu que fa dies que no ix el sol. Una literatura que, en certa forma, pot exercir de retrat –involuntari o no– d'una època i d'una generació: un temps caracteritzat per la dificultat d'unes relacions humanes que quasi mai passen del simulacre benintencionat, en el millor dels casos; i uns individus que viuen una vida moderna i aparent, envoltats de suposades comoditats, però que es mostren totalment inhàbils de resoldre els problemes més mínims, i especialment incapacitats per tal d'atendre les demandes d'aquells que els són a prop

En *La hora entre el perro y el lobo*, la primera novel·la de l'alemanya Silke Scheuermann –que ha publicat prèviament poesia i conte–, aquest sentiment va calant de manera imperceptible en el lector, fins deixar-lo tan glaçat com la prosa amb què se serveix. El color gris –l'omnipresència de la pluja– i una sensació constant de nostàlgia plana sobre els personatges, éssers inestables que caminen a les palpentes, i sobre el paisatge urbà que els envolta. I es fa evident en la relació entre dues germanes que, després de molt de temps, tornen a trobar-se. Inés, pintora, alcohòlica, irracional, impulsiva i autodestructiva; i la germana, narradora en primera persona de la història, de qui no sabem el nom en cap moment, un tant anònima també pel que fa a la seua manera de viure, periodista, que defuig la germana instal·lant una barrera entre totes dues. Una barrera en què hi ha els sentiments que s'han anat alimentant des de la infantesa: el ressentiment, la competència, la comunicació. El fet de sentir-se sempre esborrada sota l'ombra de l'èxit d'Inés. La fugida a Itàlia durant uns anys, i la tornada a Frankfurt mig d'incògnit, on aquesta la localitza i prova de recuperar-hi el contacte. I també un cert punt de fatalitat que acompanya les dues germanes.

En certa forma, la novel·la no és sinó el relat en primera persona d'aquest acostament dolorós i no del tot voluntari. Del pas del rebuig inicial de la germana i de la imatge que té d'ella, a la descoberta d'un món tètric en què l'alcohol ha anat substituint qualsevol ombra de vida autònoma o de creativitat. La immersió progressiva en aquesta realitat que no és del color que ella havia imaginat; que no és la que podia esperar d'una germana que havia sigut sempre la triomfadora. La narració d'un conflicte interior, el de la narradora, que es debat entre l'admiració i la ràbia, que no pot evitar que l'atracció cap al forat negre que Inés representa acabe per fascinar-la i acostar-la a ella. I un cert sentiment final de victòria, potser, que tindria les arrels en la manifesta descomposició d'Inés.

La participació en la trama de dos homes –Kai, la parella d'Inés, i amb qui la germana tindrà una furtiva trobada sexual; i Richard, company de treball de la germana, amb qui tindrà una relació també fugaç– no fa més que reforçar la idea que qualsevol intent de contacte és infructuós, que el seu paper no difereix

Pere Calonge • Ex-Libris

<http://www.perecalonge.com/exlibris/>

massa del d'un company circumstancial de seient a l'autobús, que qualsevol sentiment paregut a la tendresa és impossible. Si amb Kai hi ha una relació estrictament sexual, de la que manté amb Richard la narradora diu: "me dio pena que el coito de esta noche no pudiera significar más que un compromiso hueco, vacío, un sustituto endeble con el que suplir nuestra incapacidad para encontrar las palabras adecuadas, con el que al menos consolarnos y poder decir que ya que el amor era tan difícil, nosotros al menos lo habíamos escenificado".

L'autora evita explicar cap comportament; així, tot i que la novel·la està narrada des de dins de la història per un dels personatges, tot i que el flux de consciència abunda més que no –per exemple– els diàlegs, sovint el lector no posseeix més informació que la que tindria si estigués presenciant allò que hi enregistrés una càmera de vídeo. No hi ha voluntat, doncs, de bastir un relat psicològic, sinó més aviat al contrari: de mostrar des de fora un comportament sovint absurd, que no sembla obeir a cap pla preconcebut ni a cap idea concreta de la realitat. Un comportament que en un instant pot canviar del gos al llop als quals al·ludeix el títol: de l'aparença d'animal domesticat a la de fera. *La hora entre el perro y el lobo*, en definitiva, tracta de situar-se en aquesta fràgil línia divisòria.